

Gezien in het Cultuurhuis Iessenderlo

Arsenaal/LAZARUS, "CAMUS"

Rond het leven en werk van Albert Camus en de kloof die ontstond met Sartre, heeft Lazarus de voorstelling 'Camus' gemaakt.

*Bieren
Bertje*

Als we binnenkomen staan Günther Lesage, Pieter Genard, Koen De Graeve, Ryszard Turbiasz, Joris Van den Brande en Lien Thys al op het podium. We kijken eerst met hen naar een zwart-wit filmpje waarin we een oude wagen tegen een boom gecrasht zien. In deze wagen vond Albert Camus op zijn zesenvestigste de dood. Absurd, hij was eigenlijk van plan de trein te nemen. Camus hield niet van auto's en kon zelf niet rijden. Michel Gaffinard, zijn toenmalige uitgever, zat aan het stuur. Camus was Frans filosoof, journalist en schrijver. Hij hield van dansen en de vrouwen hoewel hij getrouwd was met Francine.

De zes acteurs willen aan de hand van fragmenten uit zijn werken het leven van deze grote Franse filosoof beschrijven. Dat verloopt niet van een leien dakje. Wanneer de acteurs bezig zijn aan hun "solo", worden ze regelmatig onderbroken door hun mede-acteurs met nog meer wetenswaardigheden. Maar het levert wel boeiend toneel op.

Koen De Graeve legt bijvoorbeeld "De mythe van Sisyfus" uit met behulp van een pluchen beertje, Bertje genaamd. In twee stemmen, die van hem en Bertje met een mooie kopstem, legt De Graeve het nutteloze van het bestaan

uit. Hoewel hij zich bewust is van het feit dat het leven zinloos is wil Bertje (Camus) toch blijven leven, in elk geval toch zijn lijf. Absurd? Wat dacht je dan van De Graeve die in een bad zit om te vissen, waarbij een van zijn collega's hem vraagt of hij al iets gevangen heeft. Het antwoord is simpel: 'Hoe kan dat nu? In een bad zitten toch geen vissen?'

Pieter Gennard mocht aan de hand van de onderbroek van Camus aantonen dat de filosoof ook van vrouwen hield, en zij van hem. Op de "originele" onderbroek waren sporen aangetroffen van 48 vrouwen en twee mannen. Meer bepaald van Camus en Pieter Genard zelf die het dan maar mocht komen uitleggen hoe hij met Camus onderbroek aan 'De vreemdeling' uit 1942 in één ruk (sic) wist uit te lezen. Camus was nochtans getrouwd met Francine, die niet echt gelukkig was met die vrouwelijke belangstelling. In een prachtige monoloog 'vertelt Lien Thys vanuit het standpunt van het raam over het droeve lot van een letterlijk en figuurlijk gebroken Francine.

Ryszard Turbiasz mag halverwege even samenvatten wat het publiek tot dan toe te zien kreeg. Hij legt met zijn onovertroffen taaltje ook het verschil uit tussen de revolte en revolutie en kadert zo 'L'Homme révolté' uit 1951.

Er mocht zeker ook al eens gelachen worden. Het gezongen 'Hij mocht schrijven wat hij wil, Sartre bleef die schele met zijn bril', met een hilarische Koen De Graeve was een welgekomen rustpunt. En af en toe een vraag aan het publiek als "Zijn jullie eigenlijk nog een beetje mee?" relativeert de voorstelling mooi. Joris Van den Brande mocht de voorstelling beëindigen. We worden achtergelaten met existentiële vragen zoals "Was Camus de man die Sartre

had willen zijn" of "Waarom is 1 goede daad niet voldoende voor een heel leven?"

Een twee uur durende voorstelling over filosofie vraagt wel wat van een toeschouwer. Maar deze spelers lukten er wonderwel in deze grote Franse filosoof en zijn werk boeiend aan ons uit te leggen. Een welverdiend applaus, met extra applaus achteraf in de cafetaria, was hun verdiende beloning.

(LVDC)